

Poslední hodina

a další

povídky

z dvaadvaceti

hlav

vybral a uspořádal Michal Beran

Poslední hodina
a další
povídky
z dvaadvaceti
hlav

kolektiv autorů

© Amarylis, Jan Básník, Nicol Černá, Kristýna Eidelpesová, Dominik Hladký, Adéla Hötzlová, Tereza Janouškovcová, Kateřina Kolíbalová, Mgr. Miroslava Krčová, Marie Macíková, Kateřina Ocelková, Daniela Ottová, Daniela Petříková, Mgr. Kateřina Pospíšilová, Ella Schönfelderová, Veronika Součková, Eliška Stočesová, Viktorie Šimoníková, Veronika Volencová, Mgr. Dagmar Zajacová

© Michal Beran – První bruntálské nakladatelství, 2021

ISBN 978-80-908208-6-9 (pdf)

ÚVOD

Myšlenka na vytvoření souboru povídek, který máte právě před sebou, se mi zrodila v hlavě při listování sborníkem literární soutěže **Evropa ve škole**. Napadlo mě: Bylo by určitě zajímavé porovnat si díla z tohoto projektu se současnou tvorbou jednotlivých soutěžících. Napsali poté vůbec něco dalšího? A pokud ano, zlepšili se? Mají snahu na sobě pracovat, aby se alespoň z některých z nich stali úspěšní spisovatelé? Tak jsem začal oslovovat vyučující z jednotlivých škol uvedených ve výsledkových listinách. Někteří autoři soutěžních povídek o spolupráci zájem měli, jiní ne. Nicméně první povídky do chystané sbírky byly brzy na světě. Poté jsem požádal učitele i z dalších středních škol, aby mi doporučili jejich nadané studenty věnující se literární tvorbě. Se svými tipy se ozvali učitelé z Gymnázia Brno, třída Kapitána Jaroše a z Gymnázia Dr. Karla Polesného ve Znojmě. Dále jsem napsal několika uživatelům literárních platforem **Wattpad** a **Písmák**. A závěrem bych zmínil doporučení pořadatelky kurzů psaní podle Arnošta Lustiga Danu Emingerovou, z něhož nakonec jedna autorka se spoluprací souhlasila.

Ale dovolu mi, abych to zkrátil. Po několikaměsíční práci vzniklo dvacet dozajista zajímavých povídek. Všechny původní, nikde předtím nezveřejněné, i když ne všechny úplně nové. Některá díla prostě jen jejich autoři vytáhli ze svého literárního šuplíku. Děj povídek se odehrává v současnosti, ale i v budoucnosti i v minulosti. Zřejmě většinu z nich lze zařadit do žánru sci-fi, jiné jsou prostě zajímavé příběhy ze současnosti, minimálně dvě povídky bych zařadil do žánru krimi. A o čem že ty povídky jsou? Dá se říct, že o tom, co trápí, co zajímá, čím se zabývá současná teenage generace. Přece jenom převážná část autorů jsou středoškoláci.

Závěrem úvodu však musím ještě vysvětlit název této sbírky. Původně se kniha totiž měla jmenovat **Dvacet povídek z Čech, Moravy a Slezska**. Název měl sdělovat, že autoři jednotlivých povídek pocházejí ze všech možných koutů naší republiky. Bohužel většina potencionálních autorů i případných potencionálních čtenářů si vysvětlila jméno sbírky tak, a s odstupem času s nimi musím souhlasit, že zde najde příběhy týkající se regionálního místopisu. Leč přesný opak je pravdou, takže jsem nakonec zvolil jméno knihy dle názvu první povídky a vzápětí přidal dovětek „z dvaadvaceti hlav“. Ten má připomenout, že kromě dvaceti autorů na povídkách pracovali též další dva „spoluautoři“ – moje maličkost a jazykový poradce Vilém B. Oba jsme se snažili vést začínající autory snad tou správnou cestou, tu poradili přidání nějakého textu, tu ubrání, vysvětlili, že použití tohoto či jiného obratu je nevhodné, takže doufám, že nakonec vzniklo zajímavé dílo. A dovolu, abych na tomto místě všem autorům poděkoval za jejich spolupráci a některým za trpělivost, jakou vynaložili, když jim dva „poradci“ mluvili do jejich rozdělané práce.

Pusťme se tedy do čtení následujících stránek a ponořme se do literárního světa naší teenage generace, do světa lidiček možná trochu naivních, ale rozhodně o to více upřímných.

Mgr. Michal Beran

Poslední hodina

Sednu si k počítači s čajem a kouskem čokoládového dortu ze včerejší oslavy a tak tak se stihnu připojit na hodinu účetnictví. Než se Teamsy načtou, chvíli to trvá. Nervózně si poklepávám nohou, ale když mi to dojde, zastavím ji. Konečně vidím devět šedých obdélníků, každý s jiným vtipným obrázkem zvířete v kolečku uprostřed. Slyším monotónní zdravení učitelky určené spolužákům přicházejícím do hodiny a sama na pár vteřin zapnu mikrofon, abych jí popřála dobrý den, a zase ho vypnu. Hodina a půl zkoušení z účetnictví může začít. Skoro se na ni těším. Je to poslední online hodina tohoto týdne.

Zabořím vidličku do čokoládového dortu. Zajede do něj jako do másla a já si nabraný kousek chvilku podržím před očima. Je to moje třetí porce a už na ni vůbec nemám chuť. Stejně si vidličku vsunu do pusy a po jazyku se mi rozběhne hutná čokoládová chuť náplně zjemněná nadýchaným korpusem. Otráveně žvýkám sousto až moc dlouho, takže pomalu ale jistě ztratí chuť a začne mě pálit na jazyku. Těžce polknu.

„Fuj, to je hnus,“ kouknu znechuceně na zbytek dortu. Vidlička cinkne o talíř. Zvednu zrak a stejně znechuceně jako na tu hromadu čokoládových kalorií se podívám na obrazovku počítače. Kočka v ručníku má kolem sebe pulzující modrá kolečka, takže je právě zkoušená Týna. To ještě chvilku zabere.

Skoro usínám, když se od učitelky ozve: „A poslední otázku ti položím lehkou. Pokladna je účet aktivní nebo pasivní.“

„Noo... aktivní ne?“ Zaváhá moje spolužačka.

„Kristýno, já ti dám! Jaký no? To jsme brali už v prváku, nad tím přece nesmíš vůbec váhat!“ rozčiluje se za mikrofonem učitelka. „Dneska to bude jednička, ale ještě máš co dohánět. Vypni si mikrofon a vyzkoušíme si na závěr hodiny ještě někoho dalšího. Přihlásí se někdo?“

Nikdo si mikrofon nezapne a i přes to, že nikoho nevidím, vím, že každý nevyzkoušený má stejně vyděšený výraz jako já a modlí se, aby učitelka nevyvolala právě jeho.

„Tedy nikdo? Dobře, tak...“

V tu chvíli se ale jeden mikrofon zapne. Vidím modré kroužky kolem hnědého hrajícího si psa.

„Vida, máme tady dobrovolníka, takže...“ Než však stačí dokončit větu, z mikrofonu spolužačky se ozve její hlas.

„... a můžeš deset minut vydržet? Mám ještě hodinu, pak ti ten oběd dojdu udělat, ale teď mám být zkoušená,“ zní klidně, její hlas je tichý a učitelka na ni promluví s prosbou, že pokud potřebuje mluvit s někým jiným, má si mikrofon vypnout a vyzkouší ji příště. Dívka ale nijak nereaguje. Místo toho se z jejího mikrofonu ozve mužský hlas.

„Říkal jsem ti už skoro před hodinou, že mám hlad. Hlavně že jsi slibovala, jak mi budeš pomáhat a vařit, když ti dovolím přijet, a zatím tu jen čumíš do počítače.“

Je slyšet, jak ten muž postupně zvyšuje hlas.

„Chápeš, že mám školu? Musím se učit, abych...“ říká dívka na druhé straně, stále co neklidněji dovede, ale slyším v jejím hlase něco jiného. Že by náznak strachu?

„Se učit... A nemůžeš u poslušání těch keců alespoň uvařit...“ zvedne muž hlas, až ho slyším na konci věty naprosto čistě.

„Jen deset minut, prosím,“ zašeptá dívka. Sotva ji slyším.

„Dal jsem ti hodinu! Hodinu, a ještě jsi neudělala absolutně vůbec nic!“ zakřičí muž tak nahlas, že i já na židli nadskočím. Slyším z druhé strany vzlyk, ze kterého mě zamrazí po celém těle. Jako stín se mi do mysli plíží zlé tušení, že se za modrými kolečky na druhé straně hovoru schyluje k něčemu zlému. I učitelka, snažící se upoutat dívčinu pozornost, stále mluví.

Několikrát dívku osloví jménem, ale ta nevypadá, že by to zaregistrovala. Asi má hovor ztlumený, napadne mě, aby to ten muž neslyšel.

„Nikdo nic nedělejte,“ poručí učitelka, když skončí s marným snažením. Mikrofon si nechá zapnutý a slyším, jak něco rychle píše na klávesnici. Asi nemám špatný pocit jen já.

Znovu slyším vzlyk, teď už mnohem hlasitější než ten předchozí.

„Bezvadný, a teď začni brečet, ať jsem já zase za toho špatného,“ odfrkne si muž a v pozadí jsou slyšet kroky, jak přistupuje blíže k počítači.

„Omlouvám se ti, já...“ vzlykne, „já to udělám.“

„To si piš, že uděláš. Ale víš, co tě čeká, když neposloucháš, co ti říkám?“ nakloní se těsně nad mikrofon, takže je slyšet jedovatost, s jakou to vysloví. Je slyšet zašustění.

„Ne, prosím, ne...“ z jejího hlasu číší nefalšovaná panika. Chci si ztlumit zvuk, ale sedím na otočné židli jako přikovaná a nejsem schopna se pohnout. Můžu jen poslouchat. Jako všichni ostatní.

„Ale ano, kočička, bude se ti to líbit.“

„Ne, prosím, ne.“

Slyším další šustění a něco jako plesknutí.

„Přestaň se bránit, jen si to děláš ještě horší,“ zavrčí muž na dívku.

„Káji, prosím, prosím, teď ne.“ Ten strach v jejím hlase mi projede celým tělem jako ledový osten. Mám takový strach, co se bude dít dál, a to jsem jen posluchač. Jak asi musí být vyděšená ona? Slyším další šustění, pár heknutí a vzlyky. „Káji, nech mě,“ řekne znovu úpěnlivě dívka, „prosím“.

Muž je ticho. Neslyším od něj nic a to mě děsí více, než když na ni křičel. I dívka je ticho.

Zadržuji dech v napjatém očekávání. Ticho trvá moc dlouho. Zkontroluji pohledem, zda má stále zapnutý mikrofon. Zjišťuji, že má. Mám zatajený dech. Srdce mi buší jako splašené, naráží mi do hrudníku s takovou rychlostí a silou, že kdybych se byla schopna soustředit jen na něj, asi bych se bála, že mi vyskočí z hrudi. Do uší se mi s hukotem žene krev. Děsí mě, že jediné, co teď slyším, jsou zvuky vycházející z útrob mého vlastního těla. V rukách křečovitě svírám vidličku, kterou ani nevím, kdy jsem vzala ze stolu. Klouby mám bílé jako čerstvě napadaný sníh, ale nemůžu se přinutit pěst povolit. Cítím napětí v celém těle. Ta chvíle trvá snad celou věčnost.

Slyším další šustění a skoro nadskočím leknutím. A pak slyším ještě něco jiného, je to zvuk trhající se látky a...

„Ne! Prosím, ne!“ zaječí dívka na druhé straně, až sama téměř spadnu ze židle. „Neee!“ slyším vrískot. Tak nesnesitelně neustávající vysoký jekot jsem snad ještě nikdy v životě neslyšela. Slyším zvuky souboje a křik... Tak vyděšený, tak zoufalý. Každý z těch vysokých skučivých výkřiků se mi zabodává hluboko do srdce jako šíp napuštěný jedem. Chci něco udělat, chci to utrpení zastavit – to utrpení řinoucí se na mě z reproduktorů počítače, to utrpení, které právě prožívá moje spolužačka.

Napadne mě, že jsem se s ní měla víc bavit. Měla jsem ji více poznat, dokud jsem měla možnost, dokud jsme byly ve škole. Byly jsme kamarádky v prváku, to byla něco jako královna třídy, ale spousta se toho semlelo a pak už jen sedávala na svém místě u okna v poslední lavici s knihou v rukách, neustále zabraná do světa písmenek. Nikdo jsme nechápali, proč se své oblíbenosti vzdala, proč se přestala ve všem angažovat a raději byla sama. Možná se tohle dělo už dříve, jen my to nevěděli.

Nedokážu se pohnout ani o centimetr.

„Prosím, ne!“ Rozpoznám z hluku dvě slova.

„Drž už hubu, děvko!“ zařičí muž.

Plesknutí, co vylétne z reproduktorů, rezonuje tichem mého pokoje. Rozléhá se každým koutem a nastalý klid, který jsem si tak přála, najednou není tak příjemný, jak jsem čekala. Slyším nyní pláč a tichý šepot. Šepot, z kterého nerozeznávám ani slovo, ale děsí mě k smrti.

Dívka se rozvzlyká úpěnlivěji. Tak moc bych ji chtěla utěšit, nějak jí pomoci, udělat cokoliv...

„Dobře, já... už budu poslouchat,“ vysloví potichu a odevzdaně.

„Tak se mi to líbí, kočička, tak jsi hodná holka.“ Zvuky pohybu následují hned poté. „Ale jestli jen cekneš, chytneš takovou, že si druhou dáš o zed’ a třetí o zem rozumíš?“

„Budu hodná,“ šeptá.

Bojím se, co přijde dál.

Na stole mi zavibruje telefon. Ve skupině, co máme s holkami ze třídy, vyskočí zpráva: *Vypneme jí ten mikrofon? Nemůžu to poslouchat*, stojí ve zprávě od Lucky. Ihned se mi zobrazí i odpověď Jitky: *Nemůžeme, učitelka psala do chatu, že volala na policii a že nahrávka z dnešní hodiny bude použita jako důkazní materiál*.

Roztřeseně se nadechnu a napíšu: Nemůžeme jí alespoň nějak pomoci? Ví někdo, kde ten její Karel bydlí?

Odpověď si už nepřečtu. Výkřik se ozve znovu, tentokrát je hlasitější než všechny, které jsem doposud slyšela. Bleskne mi hlavou, jak tak drobná dívka může být schopna něčeho tak hlasitého? Když uslyším zvuk další facky, do očí se mi nahrnou slzy. Pak se ozve tupá rána. Nadskočím, rukama si zakryju pus, abych nevykřikla.

„Teď to po sobě budeš muset vyprat, zase jsi mi zakrvácela čisté povlečení, ty prase,“ zasyčí Karel a následuje další tupá rána. Vzlyky najednou utichnou, hlasy se přestanou ozývat a je slyšet jen ticho. Jako by se zastavil čas. Skoro nedýchám a počítám vteřiny absolutního ticha.

Tak se prober, mluv, dýchej, křič! Povzbuzuji zoufale ve své hlavě spolužačku, jinak ale ani nedutám, jako by mě snad ten muž mohl slyšet.

Ticho prořízne zakašláním.

„Prosím,“ zachroptí dívka sotva slyšitelně.

Zhluboka se nadechnu. Žije. Ještě je čas. Ještě se může zachránit.

„O co prosíš? Chceš víc? Já ti říkal, že se ti to bude líbit.“

Trhnu sebou při dalším plesknutí.

„Chceš víc, ty děvko? Chceš přidat?“ Další rána.

Hořké slzy čiré hrůzy se mi koulejí po tvářích. Nemůžu to dál poslouchat. Sáhnu na víko notebooku, přičemž mi z ruky vylétne vidlička, narazí do parapetu, odrazí se od něj a spadne za psací stůl. Skoro už trhnutím notebook zavřu, když se v poslední vteřině zastavím. Já že to nezvládám? Sedět a poslouchat? Na druhé straně trpí moje spolužačka! Když už nic jiného, musím tu zůstat jako podpora. Když budu muset, zůstanu tady až do konce. Nesmí být sama.

Tahle myšlenka mě přiměje opět odklopit monitor a zapnout zvuk. Ozývají se odtamtud rány a pláč, tiché prosby a více ran. Při každé z nich vylekaně nadskočím a mám chuť zabouchnout počítač a zahrabat ho deset metrů pod zem, nebo se svalit do postele, přikrýt se peřinou a schovat se tam, dokud svět nebude zase normální. Pak se začnou ozývat jiné zvuky. Vím, co znamenají, a měly by je doprovázet slova rozkoše a touhy. Ne však v tomto případě.

Sedím na židli celá ztuhlá. Tváře mi smáčí přívaly horkých slz. Zavírám a zase otvírám oči, snažím se neplakat nahlas, aby nepřiběhla do pokoje mamka. Ta by mě tu nenechala dál sedět a poslouchat to. Věděla by, že mi tohle ze vzpomínek už nikdy nezmizí. Že z toho budu mít trauma stejně jako každý, kdo neodešel. Stejně jako má spolužačka.

Ale stejně věřím, že se jí nic vážného nestane, že bude v pořádku. A až se vrátíme do lavic, že se s ní budu moci normálně bavit.

Křik se opakuje a je doprovázený chrapotem a nadávkami. Zvuky souboje. Přijde mi, že to trvá věky, ale od poslední zprávy ve skupině neuplynuly ještě ani čtyři minuty. Kdy tohle skončí?

Hodně spolužáků se odpojilo. Jsem tu jen já, učitelka a dvě dívčiny nejbližší kamarádky. Chvillemi problikne i jiný účastník, ale rychle zase odejde. Jen my čtyři stále zůstáváme. Jsme

připojení, i když zvuky z druhé strany utichnou. Už je konec, říkám si. Vydechnu všechny vzduch, co jsem do teď zadržovala v plicích. Je konec. Začínám se uklidňovat. Zvládli jsme to. Ona to zvládla a teď se postaráme, aby se to už neopakovalo. Mimoděk se usměju úlevou.

„Co to má být?“ vykřikne najednou muž a všechno ostatní utichne.

Zatajím dech.

„Ty máš zapnutý mikrofon?! To nemyslíš vážně!“ Zakryju si rukou ústa a srdce mi vylétne až do krku. Ještě se mi ani nestihlo uklidnit a už zase buší jako splašené. Nedovoluji si myslet, co se bude dít dál. I takhle téměř hmatatelně cítím dívčin strach. I já se bojím více než kdykoliv předtím.

Mikrofonem se ke mně dostane zvuk rány počítače narážejícího na podlahu. Ani se nehnu, jen pevně zavřu oči. Počítač se nerozbil natolik, aby se vypnul a hovor ukončil, takže znovu slyším zvuky zápasu, které jsou mnohem hlasitější než předtím. V hloubi duše vím, že tohle nemůže dopadnout dobře. Otevřu oči.

Pádem na zem se na notebooku zapnula kamera, takže teď vidím na obrazovce plovoucí podlahu a spodní část postele. Pak zaregistruju dva páry nohou. Útlé nohy mé spolužačky sleduji téměř jako ve snu. Vidím, jak se jí podlamují kolena a zahlédnu její třesoucí se ramena, na kterých jsou položeny dvě velké silné paže. Ty dívkou smýknou do strany. Pozoruji, jakou rychlostí se k zemi blíží blondátá záplava vlasů. O pár nekonečných vteřin později slyším ránu. Tupé zadunění je doprovázeno děsivým zapraščením, jako když zlomíte suchou větev. Rána se ozve ve chvíli, kdy její hlava tvrdě dopadne na zem. Pak se dívčin počítač odpojí a v mém pokoji se rozprostře děsivé ticho.

Zoubková víla

Na malé tvrdé židličky, která zavržala pokaždé, když se na ní někdo zhoupnul, seděla dívka. V jedné ručce držela lžici jako král své žezlo, v druhé k sobě tiskla poloprázdný talíř s krupicovou kaší, na níž v rozpuštěném másle plavaly drobné hrudky kakaa.

Od kaše byla umazaná kolem úst i po celé bradě. Jedla tak rychle a bez přemýšlení, že značná část jídla skončila i na stole. Kdyby k ní nepřišla jedna z vychovatelek a neupozornila ji na to, nevšimla by si ani ulepených prstů. Přesto svolila pouze k tomu, že si nechá nasadit bryndák s pilnými včelkami, a jedla divoce dál.

V myslí už seděla na houpacím koníkovi. Věděla, že na něj může až po spinkání, ale zároveň se jí líbila myšlenka, že kdo půjde spát jako první, může se jako první z ne moc pohodlného lehátka zvednout a jít si hrát. A kdyby jí náhodou nevyšla jízda na koníkovi po obědě, nevadilo to. Protože většinou ze školky odcházela mezi posledními, vždy se našla chvíle, kdy na Bleskovi mohla jezdit, jak dlouho chtěla.

Už jen představa, že opět sedí v sedle dřevěného koně, jí na rtech vykouzlila šibalský úsměv. Trocha kaše dívky vytekla skrze díry po prvních vypadlých zubcích a stekla na kulatou bradu, z níž ji holčička hbitě utřela rukávem.

Ostatním dětem její spěch neunikl. Mnohé z nich si správně pomysleli, že se chtěla stát obědovým králem. Ten titul získal každý, kdo dokázal oběd smlsnout jako první a nenechal na talíři jediný drobeček. Stálé krále měli dva; klučiny s kšandami. Říkali jim ten a tamten, protože si je často pletli, i když neměli stejnou maminku.

Jeden z nich se na ni zděšeně koukal. Lžičkou jezdil v talíři a snažil se nabrat trochu kaše bez másla. Na rozdíl od dívčina talíře byl ten jeho krásně čistý, brada bez jediné skvrnky a šle napnuté, jak je tahalo jedlíkovo vypouklé břicho.

Jejich pohledy se setkaly. Dívka okamžitě vyplázla jazyk, aby mu ukázala, že bude rychlejší než on. Nechtěla být zlá, jen mu takto dala najevo, komu se bude klanět, až jí na hlavu usedne pomyslná obědová koruna.

Na ostatní děti nevyplazujeme jazyk, vzpomněla si na to, co jí maminka často opakovala.

Vtáhla jazyk do úst a nabrala na lžičku trochu kaše. To vše zvládla, i když si s bývalým králem koukali do očí. Chlapci se trochu třásla mu ruka, jak se bál prohry. Ona nebyla ostuda prohrát, ale kdyby ho porazila holka, ostatní kluci by se mu smáli. Ovšem na to dívka nepomyslela.

Než si stačil kdokoli všimnout, že se na sebe dívají, sklopila pohled do talíře. Závod mohl pokračovat. Břicho už dávno nekručelo, ta porce, kterou do sebe dostala, jí stačila, ale věděla, že ji vychovatelky od stolu nepustí, dokud nesní úplně všechno.

Jedna lžička za maminku, druhá za tatínka. Třetí patřila babičce Mařence, čtvrtá dědovi Vaškovi, pátá babičce Ludmile, šestou dostal její pejsek Bobík, kterému občas říkala Bobek – líbilo se jí, když se tomu babička Ludmila smála.

Poslední lžičku kaše si dala za svého kocoura Fouska. Měla dojezeno. Položila lžici do prázdného talíře a zvedla čistou ruku nad hlavu.

„Plvní!“ zvolala nadšeně. „Klál!“

Pohládla si plné břicho. Byla na sebe pyšná. Vychovatelka k ní přidřepla a mile se na ni usmála.

„Půjdeme se umýt, co myslíš, Vanesko?“

„A můžu jít spát jako plvní?“ zajímala se dívka. „Jsem klál.“

„Pročpak?“

„Protože se chci plojet na koníkovi, až se vyspím.“

Vychovatelka jí položila ruku na rameno a přikývla. Když vyslovila tiché *samozřejmě*, Vaneska se celá rozzářila. Skoro zapomněla na přeplněné břicho i na to, jak se při obědě zašpinila.

„Půjdeme.“ Dívka se pomalu odsunula od stolu a zvedla se. Židličku pak zasunula, jak ji to ve školce učili. Na opěradle židličky z umazané dlaně ulpělo trochu kaše. Vychovatelka se však nepřestávala usmívat od ucha k uchu. Nabídla holčičce ruku. Tentokrát si Vaneska rozmyslela, jestli jí dá tu čistou, nebo tu ulepenou. A podle úlevného oddechu poznala, že zvolila správně.

V umývárně se postavily k jednomu z umyvadel. Bylo tak nízko, že ho mohla Vaneska pohodlně použít. Vyhrnula si rukávy, vytáhla se na špičky a vyčkávala, až vychovatelka pustí vodu. Netěšila se na to. Voda nikdy nebyla tak teplá jako doma a mýdlo nedělalo takové krásné velké bublinky.

Zatímco si soustředěně drhla prsty, vychovatelka jí vlhkým hadříkem utírala bradu a pus. Dokonce jí setřela kapku ze špičky nosu. Jak se tam kaše dostala, neměla tušení.

„Koník se jmenuje Blesk,“ prohlásila, když vychovatelka oplachovala žínku pod proudem vody. „Plotože je lychlej.“

„Opravdu?“

„Jo,“ zavískla vesele a podívala se na vychovatelku.

„Tak to abys šla spát, co myslíš?“

Ještě nikdy nepřikývla tak rychle. Jen co vychovatelka dokončila druhé kolo umývání, zatočila se dokola a vyběhla ke dveřím. Jako by to osud chtěl, srazila k zemi klučinu, kterému vyfoukla obědovou korunu.

Zastavila se. Podařilo se jí udržet rovnováhu, na podlahu ho nenásledovala. Místo toho si strčila prst do pusy a sklopila pohled na své papučky s motýlky.

„Plomin,“ zahuhlala.

Zakývala si zoubkem. Pomáhalo jí to se uklidnit. A hlavně ji to bavilo. Už se nemohla dočkat, až ho bude držet v prstech a pochlubí se *Zoubkové víle*, jaký krásný zoubek jí právě vypadl. Nyní to však sloužilo jen na odvedení pozornosti od vlastní chyby.

Vytáhla prst z úst a ruku s poslintaným prstem natáhla k chlapci. Ten si podané ruky vůbec nevšímal.

„To bolí,“ zakňučel a tiše fňukl.

Vychovatelka mu pomohla na nohy a oprášila ho. Vaneska nechtěla čekat, až po ní vychovatelka bude chtít další omluvu. Svoje si odbyla. Utřela tedy mokrý prst do šatiček a odcupitala zpátky do hlavní místnosti, kde poslední děti dojídaly zbytky už vychladlé kaše.

Celá se rozjařila, když si všimla, že se chystají lehátka. Zase byla o kousek blíže jízdě na Bleskovi. Dnes na něj usedne a pojedje za princeznami do království za sedmero horami.

Rozesmála se a odtančila ke svému lehátku. Měla ho označené třesinkou. Často musela ostatním dětem vysvětlovat, že jí sice jahůdky chutnají víc, ale ty už má někdo jiný.

Nečekala na povel vychovatelek. Posadila se na lehátko, vyzula papučky a natáhla se do pozice nudlička, jak jejímu stylu spaní říkala maminka. Přikryla se přikrývkou a zavřela oči. Přála si usnout rychle, rychleji než všichni ostatní. Chtěla pak první vstávat.

Kvůli nadšení a přebytku energie se jí však usnout nedařilo. Nedokázala se jen tak k tomu přinutit. Často otevírala oči, aby se podívala, jestli už všichni spí. Ovšem ani když už nebylo dítěte, které neleželo na lehátku, spánek se nehlásil.

Bylo jí z toho do pláče. Mohla sice počkat se zavřenýma očima a jen předstírat, že usnula, ale vychovatelky by to poznaly, a na koníka by ji nepustily. A opravdu moc ji lákal viklající se zoubek. Hrála si s ním špičkou jazyka. Bylo to mnohem zábavnější než si ze zoubkem hrát prstem.

Otočila se na bok. Klučina, kterého srazila v umývárně k zemi, ležel vedle ní. Spokojeně oddechoval. Záviděla mu. Tak moc, že skoro neodolala tomu pokušení natáhnout k němu